

● Пам'ятаємо!

Його зірка не погасла

Не зорі падають з небес Зірки ідуть у небеса...

Юрій Рибчинський

Від зірок, які зникають у глибинах Всесвіту, світло продовжує йти нескінченну кількість часу. Це саме можна сказати і про людей, які за життя були тими зірками, які осявають та зігрівають оточуючих своїм талантом, своєю працею, своїм характером і суспільно корисною діяльністю. Таких слів заслуговує і нещодавно відійшовший у вічність лікар, вчений та громадський діяч Ігор Діонісійович ГЕРИЧ.

15 жовтня виповнюється 60 років від дня народження одного із найперспективніших сподвижників галицької медицини професора Ігоря Герича. Він жертвно та беззастережно присвятив все своє свідоме життя найгуманнішій професії медика, був взірцем високоінтелектуального сучасного українського інтелігента - патріота. Його яскравий життєвий шлях проліг від зелених Карпатських гір, де він прийшов у світ на мальовничій Турківщині у родині лікарів Віри та Діонізія Геричів, через опалені вогнем війни афганські ущелини, де він провів близько 3 років, пройшовши нелегкі випробування життя та виконавши у бойових умовах понад 2 тисячі операцій, отримав чималий досвід хірурга польового госпіталю.

Його професійна кар'єра розпочалась з посади хірурга Турківської центральної районної лікарні на Львівщині, де він гідно продовжив естафету свого батька – чудового хірурга Діонізія Герича. В часі проходження ординатури та навчання в аспірантурі на кафедрі загальної хірургії ЛНМУ ім. Данила Галицького Ігор Герич був улюбленим учнем відомого професора Дмитра Арсентійовича Макара, який далекоглядно передбачив у нього величезний потенціал лікаря та вченого. Талантом та великим працелюбством, безсонними ночами в операційній та біля ліжка хворого, великими здібностями до наукових досліджень була вистелена його дорога до вершин медицини, де здобув звання доктора медичних наук, професора. З часом Ігор Герич став достойним наслідником сподвижника національної медицини академіка Михайла Павловського, після відходу якого у вічність, очоливши кафедру хірургії №1 у Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького.

Професор Ігор Герич разом із своїми учнями та колегами успішно та ґрунтовно розпрацьовував питання невідкладної хірургії гострих захворювань органів черевної порожнини, хірургічної гепатології, хірургічних проблем СНІДу, лікування сепсису, ран, опіків, попередження гнійно-септичних ускладнень у хірургії та низку інших актуальних проблем медицини. Був автором біля 500 наукових праць, в т.ч. 6 підручників та 15 монографій, серед яких «Антибіотикотерапія в хірургії», «Антибіотикопрофілактика в хірургії», «Профілактика інфікування ВІЛ в медичній практиці», був володарем більше 20 авторських свідоцтв, підготував 7 кандидатів наук. Активно працював у редакційних колегіях низки українських та зарубіжних наукових видань, став ініціатором та головним редактором книжкової серії «Нова медична бібліотека».

Поряд з тим, Ігор Герич був невтомним громадським діячем – активним учасником Помаранчевої революції та Революції Гідності. Під час останньої, скромно залишаючи своє ім'я в тіні, зорганізував Медичну службу на майданах столиці та у Львові, як у кадровому відношенні, так і щодо забезпечення всім потрібним для надання медичної допомоги. В часі виборів Президента України у 2014 році був довіреною особою Петра Порошенка в одному із місцевих територіальних виборчих округів.

З перемогою Помаранчевої революції, очолюючи Головне управління охорони здоров'я ЛОДА протягом 2005 – 2008 років, старався радикально змінити становище у системі охорони здоров'я. Проявив себе як винятково працелюбний, високо компетентний керівник. Будучи обраним Головою Українського лікарського товариства протягом 2004 – 2008 років, радикально покращив роботу цієї громадської організації. За його ініціативою та під його вмілим керівництвом і за активної участі було проведено дуже багато різноманітних заходів, які розширили та утвердили сфери впливу УЛТ, різко підвищили регіональну активність товариства. Якраз у цей час УЛТ було завершено створення «Етичного кодексу лікаря», «хресним батьком» якого він став. В значній мірі саме завдяки йому цей надзвичайно важливий документ було прийнято до впровадження по всій Україні. Ігор Герич постійно підкреслював, що рівень професійності лікаря визначається не тільки володінням ним лікувально-діагностичними технологіями, а, головне, дотриманням ним у своїй діяльності високих морально-етичних засад, зокрема, співчутливості до хворих та чесності. Старався впроваджувати ці засади у своїй викладацькій роботі як у ЛНМУ, так і в якості «гостьового професора» Школи біоетики Українського католицького університету, де провадив курс «Лікарська етика». Він вважав, що педагог несе відповідальність за душі студентів – майбутніх лікарів. Неодноразово наголошував, що в історичній ретроспективі українські лікарі завжди були елітою нації, і якщо сьогодні у матеріальному сенсі ми не

можемо бути нею, то у моральному – зобов'язані бути, бо не маємо права стояти на узбіччі суспільного життя.

Надзвичайно високий професіоналізм та непересічні організаційні здібності Ігоря Герича зумовили обрання його членом Національної ради з питань охорони здоров'я населення при Президентів України (2005 – 2010), від 2005 року членом Вищої вченої ради МОЗ, членом дорадчої ради при Комітеті ВР України з питань охорони здоров'я. Тривалий час очолював Львівський осередок Асоціації хірургів України. Ще у 1996 році став членом Європейського товариства хірургічних досліджень. Брав активну участь у багатьох вітчизняних та зарубіжних наукових форумах, де робив доповіді і на англійській, польській, російській, словацькій мовах, був організатором багатьох наукових конференцій.

Ігор Герич – кавалер бойових відзнак: ордена Червоної Зірки та медалі «За відвагу», а також удостоєний Грамоти Президії Верховної Ради СРСР, низки ювілейних медалей, інших вітчизняних та зарубіжних нагород, багатьох Почесних грамот владних органів різного рівня та громадських організацій. Був лауреатом премії імені Степана Гжицького Західного Наукового Центру НАН України (1997). Особливо пишався нагородою «Золотий герб міста Львова».

Високопрофесійний хірург, талановитий вчений та педагог вищої медичної школи, шанований громадський діяч, вмілий організатор охорони здоров'я Ігор Герич був цікавою особистістю. Насамперед він був справжнім, а не показним, щирим українським патріотом. Всім, кому випало працювати з ним, спілкуватись чи навіть хоча б раз зустрітись, він запам'ятався як дуже енергійна, невтомна у стримлінні до пізнання нового, одверта і комунікабельна людина, справжній інтелектуал з енциклопедичними знаннями та надзвичайною обізнаністю у всіх аспектах медицини, тонкий поціновувач мистецтва, літератури, музики. Був невтомним оптимістом, та життєлюбом, його улюбленим життєвим гаслом були слова «Все буде добре!». Жив, керуючись тим, що, за його ж словами, «особисте життя лікаря закінчується там, де розпочинаються проблеми у людей». Він був невтомним бійцем, бо знаходився у постійному двобої із смертю, відважно брався за проведення оперативних втручань у ВІЛ-інфікованих. У його очах завжди блищав теплий сонячний промінчик, з його обличчя рідко зникала посмішка, його мова, навіть коли він говорив про суто професійні справи, вирізнялась приємною колоритністю. Це була дуже світла, щира, добра людина, небайдужа до чужого горя. Але завжди і у всьому вмів твердо та переконливо відстояти правду, вперто боровся з несправедливістю та нечесністю, був правдолюбцем, не любив популізм, не афішував свої численні добрі справи. І тому, як кожна така особистість, мав заздрісників та недоброзичливців, які навіть після його смерті безуспішно тужаться у спробах хоч якось запламувати його світле ім'я.

Відійшовши у засвіти на 53 році життя, у розквіті своїх сил і таланту, Ігор Герич повернувся у рідну для нього бойківську землю, зоставив після себе вічну пам'ять у серці кожного, з ким звела його доля на життєвих дорогах. Невблаганна смерть забрала ЛЮДИНУ, яка стала гідним наслідування прикладом не лише для колег-лікарів та студентів, але для кожного, хто знав його чи чув про його добрі справи. Смерть забрала від нас людину, якої дуже не вистачатиме нам, нашій медицині, нашому суспільству. Після нього залишились тисячі вилікуваних ним пацієнтів, його науки праці, його добрі справи і, на превеликий жаль, нереалізовані ідеї та плани. Величезній кількості його друзів, колег та учнів нелегко повірити у цю неймовірно важку втрату.

Він прожив порівняно коротке життя, бо лише недавно минуло п'ятдесят років його віку. Але відійшовши у краший світ, залишився жити у врятованих ним людях, у добрих ділах навчених ним лікарів, у всій тій незліченній кількості добрих справ, які встиг зробити і тому зірка його життя незгасна!

Зеновій МАСНИЙ,
головний редактор
Медичного часопису
«Народне здоров'я»,

член Спілки журналістів України

● Презентація

Книга про історію галицької медицини

У домівці Українського лікарського товариства у Львові презентували книгу про історію галицької медицини. Книга розповідає про успіхи і становлення медицини в Галичині.

Як зазначив один із співавторів книги, член Головної управи Українського лікарського товариства у Львові Олег Дуда, автори хочуть донести, що медицина не почалась з нічого, вона має певну спадковість, вона має певні досягнення і помилки, які були в минулому. «Дякую Оксані Стадник, яка так багато працює, аби популяризувати медичну історію. У книзі також є моя стаття і маю сказати, що це був цікавий досвід її написання. Приходьте у Музей історії медицини Галичини, адже тут багато цікавих книг!» – додав Олег Дуда.

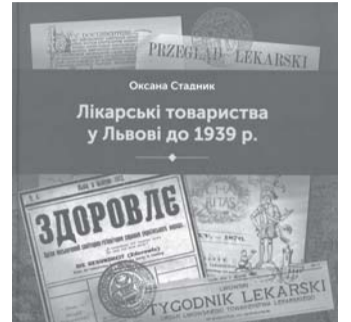
У цих книгах є так багато інформації, яка базується на архівних джерелах, документах, записках. А ще там вкладає душа.

Головний автор книги «Лікарські товариства у Львові до 1939 року», завідувач організаційно-методичним відділом Львівської обласної клінічної лікарні Оксана Стадник. У книзі авторка розповідає про діяльність лікарських спілок, головним чином – товариства галицьких лікарів, та знайомить з біографіями львівських лікарів середини XIX – початку XX ст., кожен з яких був цікавою постаттю, як особистість і фахівець.

«Головне послання до читачів: історія не лише про війни, а й історія милосердя, бо сама медицина – це і є милосердя. Суспільство має шанобливо ставитися до лікарів. Нам усім варто пам'ятати, що є багато речей, котрі нас об'єднують, як в історичному, так і сучасному контексті» – пояснює Оксана Стадник.

«Процеси формування громадянського суспільства в середині XIX ст. створили умови для організації перших лікарських спілок: у 1845 р. було створено Асоціацію практикуючих лікарів Львова, у 1867 р. – Товариство галицьких лікарів. В кінці XIX – на початку XX ст. у Львові були створені і провадили діяльність низка лікарських об'єднань різноманітного спрямування. Проведені ними організаційні та науково-дослідницькі роботи були визначальними для розвитку медицини Галичини впродовж щонайменше семи десятиліть», – йдеться в анотації до книги.

У книзі висвітлюється також й історія товариства Червоного Хреста, яке прийшло у Львів у шатах Австро-Угорської імперії, а потім уже, слідуючи віянням історії, дійшло через різні трансформації до нашого часу.

3 ЮВІЛЕЄМ!

ВЕНДЗИЛОВИЧА Юрія Мироновича – директора КНП ЛОР «Львівський обласний клінічний лікувально-діагностичний ендокринологічний центр»

КРУГЛЯНКО Людмилу Миколаївну – директора КПН «Добротвірська міська лікарня»

МАЛАНЮК Ольгу Володимирівну – бухгалтера Дрогобицької організації профспілки працівників охорони здоров'я

ПУКАЛА Романа Михайловича – директора КНП «Рудківська лікарня» Рудківської міської ради Самбірського району Львівської області

САМЧКУАШВІЛІ Ганну Михайлівну – директора КНП Золочівської районної ради «Золочівська центральна районна лікарня»

ХРУЩ Ірину Володимирівну – заступника начальника управління охорони здоров'я департаменту гуманітарної політики Львівської міської ради

Хай Вас зігріває любов близьких людей, буде надійною підтримка колег, частіше посміхається доля, на душі буде світло й радісно.

Вітаємо!